

Нема те домаћице која у данашње време може да спречи госте да једни другима рецитују небројене примере лажи и глупости на које наилазе у штампи и на ТВ. Што више падају у жар, то се више труде да надмаше један другог, не марећи за јело. Кад год се нађем с пријатељима, знам да се свесно напрежемо да променимо тему и причамо о унуцима, присећамо се прошлих дана, али не задуго

Не сећам се када сам последњи пут чуо да је неко заиста оптимистичан у погледу будућности ове земље. Искључујем политичаре, инвестиционе банкарe и генерале, пошто је у опису њихових радних места да дају оптимистична предвиђања о свему— од наше понируће економије, до наших самоубилачких ратова, као и доказане нарцисе навикнуте да затварају очи пред околностима у којима се њихови амерички сународници налазе.

Све доскора, безрезервни пророци пропасти и мрака били су реткост међу нашим пријатељима и познаницима. Углавном су се могли наћи међу старијима, којима је у животу запала неуобичајена порција трагедија и разочарања, тако да њихов суморни поглед на свет није деловао примењиво на нас остале. Углавном бисте сусретали хроничне оптимисте, идеалисте, чак и нибуровске реалисте; сада срећемо људе свих генерација и порекла, који једва чекају да вам испричају како је све пропало, и, у личнијем тону, колико је њима самима тешко – не само да саставе крај с крајем, већ и због тога што не могу да схвате зашто је земља коју су мислили да познају постала непрепознатљива.

Погледајте само тај напад на права државних службеника у Висконсину којису нови гувернер ове државе Скот Вокер и група сенатора прогурали кроз законодавно тело без кворума, без било какве расправе. Исто се десило и у неколико других држава у срцу земље. У овим новим Сједињеним Државама, наставници, синдикалци, жене, деца, незапослени и безнадежни представљају узрок неподношљивог дефицита, и поново преовлађује филозофија сурове компетитивности која треба да нас учини великим.

Готово да нема те домаћице која у данашње време може да спречи госте за вечером да једни другима рецитују небројене примере лажи и глупости на које наилазе у штампи и на ТВ. Што више падају у жар, то се више труде да надмаше један другог, не марећи за јело у тањирима. Кад год се нађем с пријатељима, знам да се свесно напрежемо да променимо тему и причамо о унуцима, присећамо се прошлих дана и филмова које смо гледали, али не задуго. Опет се на крају све сведе на опште обесхрабрење и деморалисаност, као да потиштеност због свега што нам раде није прикладна тема у пристојном друштву.

У атмосфери растуће бриге и хистерије, у којој се прави узроци и размере ужасног стања наше нације намерно прикривају и замагљују од стране политичког естаблишмента и корпоративних медија, није чудо што свуда владају конфузија и гнев. Као што свако ко је путовао по земљи и разговарао с народом зна, Американци не само да су лоше обавештени, већ су у потпуном незнању по питању већине ствари које погађају њихове животе. Зар не би било лепо када би наш председник био сасвим отворен према нама и рекао нам да је наша оскудица значајним делом изазвана ратовима које водимо у Авганистану и Пакистану, стотинама војних база које издржавамо широм света, огромним пореским олакшицама за богате и финансијским спасавањем Волстрита.

Као што знамо, ништа од тога нисмо у прилици да чујемо. По председниковој рачуници, саопштавање истине Американцима угрозило би његову кампању за реизбор, јер не би могао да прикупи милијарду долара, колико му је овај пут потребно. Људи који имају тај новац и који су спремни да дају прилоге за његову кампању врло добро знају шта би им информисани бирачи у функционалној демократији урадили кад би схватили ко је испразнио националну касу да би напунио властите џепове.

Нема сумње, он и његова странка учиниће све да заобиђу истину и предложиће наоко привлачна решења – као што су предлог новог система здравствене заштите који не само да повећава обим обухваћених, већ умногоме иде у корист осигуравајућих друштава а мало тога чини да се смање трошкови здравствене заштите. Надају се да ће те мере заварати већину гласача који се неће потрудити да сазнају детаље, а такође послати јасан сигнал класи парајлија да неће имати ни најмање непријатности.

У оваквим приликама, они који и даље инсистирају да нешто дубоко не ваља с демократијом која неће да се усредсреди на све веће разлике у приходима, на чисто

лудило наших бескрајних војних подухвата у Авганистану, на беду болесних и незапослених, биће оптужени да су нереалистични и стално ће их подсећати да би са другом странком на власти ствари биле још горе. Разлог због којег се песимисти множе је тај што у овој земљи вређамо интелект и свест о властитој прошлости, одбијајући да признамо да је корупција извор наших бољки. Није потребан велики ментални напор да схватимо да ни у Вашингтону ни у локалним срединама, нема ефикасне политичке силе која би била кадра да ишта озбиљно предузме не би ли развејала нашу самообману да треба да будемо светски полицајац, јер би свако разумно решење озбиљно задирало у профит ове или оне интересне групе.

Каже се да мајмун чеше буве кључем од свог кавеза. То може да звучи или веома смешно, или веома тужно. На несрећу, то је стање у којем се ми сада налазимо.

(Превела В. Рогановић, Политика)